

Arrest

nr. 178 404 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 14 juli 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, komt op 23 december 2015 aan in België en wordt op 29 december 2015 te Izegem in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot verblijf tot 23 maart 2016.

1.2. Op 21 januari 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd

partnerschap van G. D., die de Belgische nationaliteit heeft. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: *“bewijs wettelijk samenwonen, Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, Inschrijvingsbewijs ziektekostenverzekering, Gereg. huurovereenkomst of eigendomsakte, Verslag vaststelling van woonst, Bewijs van de duurzame relatie”*

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft ingediend:

- verklaring tot wettelijke samenwoning op basis van artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek;
- inschrijving van personen ten laste;
- brief sociale bijdrage zelfstandige – afrekening 2016/1 op naam van de verzoeker;
- factuur Acerta van 7 maart 2016 op naam van de referentiepersoon;
- aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen inkomstenjaar 2013 – aanslagjaar 2014.

Op 12 juli 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 14 juli 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.01.2016 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belasting inkomstenjaar 2013 - aanslagjaar 2014: echter, dit document heeft betrekking op de inkomsten van het jaar 2013. Het is dan ook onvoldoende recent om aan te tonen dat de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.
- factuur van Acerta dd. 07.03.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op heden nog actief is als zelfstandige. Er werden echter geen recente stukken voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen die de referentiepersoon verwerft uit deze zelfstandige activiteit. Er kan dan ook niet zomaar van uitgegaan worden dat deze nog gelijk zijn aan de voorgelegde inkomsten van het jaar 2013.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd.12.03.2013).

De behoefteanalyse in overeenstemming met art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden in overeenstemming met art. 40ter van de wet van 15.12.1980 voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Tevens werd een schrijven van Acerta dd. 18.03.2016 op naam van betrokkene voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat ook hij actief is als zelfstandige. Er werden echter geen bijkomende stukken met betrekking tot de inkomsten uit deze activiteit voorgelegd.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) en van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat: verweester de aanvraag van verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft geweigerd

Terwijl: het doel van de betreffende richtlijn is het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord en verzoeker overeenkomstig art. 40ter VW wel degelijk over een verblijfsrecht kan genieten

Zodat: de voormelde beslissing niet enkel de Richtlijn 2004/38 schendt doch ook voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet en derhalve nietig dient te worden verklaard

Toelichting :

Zoals reeds supra werd gesteld onderhoudt verzoeker een duurzame relatie met mevrouw G. D. (...)

Samen wonen zij aan het adres voornoemd te I. (...) en zijn wettelijk samenwonend.

Op 21.01.2016 hebben verzoeker en zijn partner zich aangeboden bij de bevoegde diensten van Stad I. (...) teneinde een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Gezien verzoeker effectief het bewijs kon leveren van zijn partnerschap met de Belg, werd hem een bijlage 19ter afgeleverd.

Verzoeker werd na de woonstcontrole tevens in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Verzoeker en zijn partner hebben zich steevast op diligente wijze gedragen en de gevraagde stukken overgemaakt aan de administratieve diensten.

Op geen enkel ogenblik werd aan verzoeker, noch aan zijn wettelijke partner, medegedeeld dat zij niet voldoende dienstige stukken binnenbrachten.

Verdere vraagstelling uitgaande van gedaagde mocht verzoeker evenmin ontvangen.

Met enige verbijstering nam verzoeker (en zijn partner) op 14.07.2016 dan ook kennis van de beslissing van gedaagde van 12.07.2016 waarbij hem een verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (sic : bijlage 20).

Feit is evenwel dat verzoeker en diens partner wel degelijk in hun behoeften en die van hun gezin kunnen voorzien !!! De partner van verzoeker beschikt immers over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen

Verzoeker kan begrijpen dat nopens gezinshereniging de wet stelt dat de Belg over stabiele, toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken. Dienaangaande dient evenwel een concrete beoordeling en analyse doorgevoerd te voeren.

Verzoeker verklaart zich nader .

De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

*Deze bepaling luidt als volgt :
'...)'*

*Artikel 42, §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :
'...)'*

'De partner van verzoeker oefent een zelfstandige activiteit. En dit op heden nog steeds.

Het aanslagbiljet inkomsten 2013 AJ 2014 werd voorgelegd. Uit dit stuk blijkt dat de partner van verzoeker reeds een maandelijks netto inkomen geniet van om en bij de € 1.446,55 ! Dit zonder dat er rekening wordt gehouden met de belastingteruggave van € 485,82 .

Uit de aangevochten beslissing blijkt impliciet dat verweerster erkent dat deze inkomsten voldoende zijn. Verweerster stelt zich enkel en alleen de vraag of deze inkomsten hic et nunc ook nog genereerd worden door de partner van verzoeker.

Nimmer werd aan verzoeker evenwel enige verdere vraagstelling gericht.

Nu verweerster er van uitgaat dat de actuele inkomsten niet gelijk zijn aan deze van 2013 (waarmee verweerster impliciet bedoelt dat deze lager zijn als 1387,83 euro) dan wenst verzoeker navolgende toch te benadrukken:

Uit de geciteerde wettelijke bepalingen ter zake moge duidelijk blijken dat indien de stelling zou dienen te worden aangenomen – quod non - dat de partner geen loon heeft gelijk aan 120% van het leefloon, de aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden, over andere inkomsten beschikken om in behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Uit hetgeen supra werd gesteld moge tevens dat verzoeker en zijn partner wel degelijk stukken kunnen voorleggen om aan te duiden dat zij niet ten laste vallen van de openbare overheden en zeer zeker in hun behoeften kunnen voorzien .

Nimmer werden evenwel verdere vragen gesteld door gedaagde !!!

Verzoeker meent dan ook terecht te kunnen stellen dat hier geenszins een poging werd gedaan teneinde een behoefte analyse te doen en in casu dan ook zeer zeker kan gesproken worden van een schending van artikel 42, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet .

Wanneer deze behoefte analyse op correct en diligente wijze zou zijn doorgevoerd dan zou men tot de conclusie zijn gekomen dat het gezin van verzoeker wel degelijk in zijn behoeftes kan voorzien.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond voorkomt.”

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

“(…)”

Verzoeker betwist niet dat huidig artikel 40 ter Vw. tot doel heeft een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v. St., nr. 140.105, 2 februari 2005).

Verzoeker onderhoudt een relatie met de Belgische onderdane, mevrouw G. D. (...).

Uit hetgeen supra is gesteld blijkt duidelijk dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals deze zijn vooropgesteld door artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Hierbij tevens rekening houdende met hetgeen wordt gesteld in artikel 42, § 1, tweede lid vreemdelingenwet.

Met andere woorden, nu verzoeker duidelijk heeft aangetoond onder toepassingsgebied van voornoemde artikelen te zullen vallen, meent verzoeker dan ook - gelet op deze incorrecte toepassing van de Vreemdelingenwet - dat dit een schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

Teneinde zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoekers gezinsleven te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül teen. Zwitserland, 19 februari 1996, 23218/94).

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormelde artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie.

Ook hier is verzoeker zich bewust van het gegeven dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld (cfr officële relatie en samenwoning).

In casu meent verzoeker dan ook terecht te kunnen stellen dat er sprake is van een gezinssituatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker beseft ter dege dat indien kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezin, dan nog artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw dient te worden genomen.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient verwerende partij een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteits- legitimiteits- en proportionaliteitstoets te voldoen.

In casu werd enkel op een standaardwijze gemotiveerd, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets – R.v.St. 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)*
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)*
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)*
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).*

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil, zijn.

Het leven van verzoeker situeert zich alhier op het grondgebied van het Rijk in het bijzijn van zijn partner.

Verzoeker meent dan ook dat zij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor."

2.1.3. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat verwerende partij weigert aan verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie toe te kennen.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker, de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar de specificiteit van zijn situatie zoals supra uiteengezet.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een beslissing tot weigering van een verblijfskaart van en familielid van een burger van de Unie werd genomen.

Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor de weigering (of beëindiging) van het verblijfsrecht de Dienst Vreemdelingenzaken een evenredigheidstoets dient uit te voeren.

Toets welke er in bestaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken, enerzijds, het feit dat een bepaalde voorwaarde voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld zou zijn / is dient af te wegen tegen, anderzijds, de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst.

Ook hier dient te worden verwezen naar artikel 42 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet en dient te worden vastgesteld dat evenmin de nodige analyses naar behoefte in concreto werden doorgevoerd

In casu heeft verzoeker zijn banden met het land van herkomst reeds geruime tijd verbroken.

Hij heeft zich alhier goed geïntegreerd en wenst hier met zijn partner zijn verder leven uit te bouwen.

Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.1.4. In een vierde middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de motivering in rechte en in feite aanwezig dient te zijn en deze motivering tevens afdoende of deugdelijk dient te zijn.

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt

Toelichting

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid er toe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De litigieuze beslissing dd. 12.07.2016 uitgaande van verwerende partij bevat weliswaar een motivering in rechte (verwijzende naar art. 52 § 4 vijfde lid van het KB van 08.10.1981) en in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie hierbij verwijzend naar het niet te hebben aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Refererend naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie (H.v.J. C- 578/08 Rhimou Chakroun v. Minister van Buitenlandse zaken, Jur. 2010 ,I, 1839) dient opgemerkt te worden dat de door de Vreemdelingenwet bepaalde inkomensnorm enkel geldt als een referentiebedrag en niet als een minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan.

In het arrest van Uw Raad van 29.03.2012 (arrest nr. 78.310) werd duidelijk gesteld dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40 ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt naast de verwijzing naar de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen inkomensvoorwaarden weliswaar verwezen naar de behoefte analyse zoals omschreven in artikel 42,§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet doch dienaangaande wordt geopperd dat dit in casu niet diende te gebeuren !!!

Verzoeker meent dan ook terecht dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Tenslotte dient ook te worden gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Ook hier dient verzoeker tot in den treure te verwijzen naar de doelstelling van de Europese richtlijn vrij verkeer.

Verzoeker verwijst hierbij expliciet naar de evenredigheidsoefening welke verwerende partij dient te maken (cfr supra).

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft levensgroot is; dat hij hier in België mag blijven in de nabijheid van zijn partner.

Dat verzoeker hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet . Dit te meer daar verzoeker niet ten laste valt van de Belgische overheid.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

2.1.5. In een vijfde middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Kortom de overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn.

In casu - bij nazicht van de litigieuze beslissing van verwerende partij – dient verzoeker tot het besluit te komen dat niet zij enkel niet correct is in haar motivering (verzoeker en haar partner kunnen wel degelijk in hun eigen onderhoud voorzien daar zij over voldoende inkomsten beschikken), doch dat verwerende

partij niet kan voorhouden dat wanneer er uitgegaan zou worden van het niet hebben van voldoende inkomsten een behoefte analyse niet noodzakelijk is .

Verwerende partij verkoos evenwel alles op zijn beloop te laten om dan een weigeringsbeslissing te nemen.

Dit niettegenstaande het gegeven dat wanneer verzoekster de website www.vreemdelingenrecht.be er op naslaat nopens de beslissingsmacht van verweerster uitdrukkelijk stelt :

“Indien de DVZ het recht op verblijf niet erkent, krijgt het gezinslid een bijlage 20, al dan niet met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren meet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.”

Ook dient hier expliciet te worden verwezen naar artikel 42 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet.

In casu heeft verwerende partij met geen één van deze elementen / wetsartikel op correcte wijze rekening gehouden.

De situatie van verzoeker is nochtans zeer specifiek.

Hij is de partner van een Belgische onderdane, is goed ingeburgerd, en is tot werken zeer bereid.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt”

2.1.6. In een zesde middel voert de verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat aan hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als

“... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Uit hetgeen hierboven werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging indiende.

Steeds heeft verzoeker op correcte en diligente wijze gehandeld.

Binnen de vooropgestelde termijn van 3 maanden heeft verzoeker alle nodige bewijsstukken overgemaakt aan de gemeente. De aanvraag werd op geen enkel ogenblik geweigerd door de gemeente en werd wel degelijk doorgestuurd naar de bevoegde diensten te BRUSSEL.

Als donderslag bij heldere hemel werd verzoeker dan ook per 14.07.2016 de huidige aangevochten weigeringsbeslissing betekend..

Verzoeker meent dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de richtlijn 2004/38/EG en van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In het derde middel voert verzoeker een schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

In het vierde middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

In het vijfde middel voert verzoeker een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht.

In het zesde middel voert verzoeker een schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen de middelen samen behandeld worden.

Verzoeker geeft een uitgebreide feitelijke uiteenzetting omtrent zijn situatie. Hij stelt dat op geen enkel moment werd meegedeeld dat er onvoldoende dienstige stukken voorlagen. Hij vervolgt dat zijn partner weldegelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Hij verwijst naar het aanslagbiljet van 2013 en betoogt en dat hij alle nodige stukken heeft overgemaakt. Verzoeker en zijn partner zouden niet ten laste vallen van de Belgische Staat. Verwerende partij zou impliciet erkennen dat de inkomsten voldoende zijn. Er zou tot slot geen behoefteanalyse zijn uitgevoerd. Het evenredigheidsbeginsel zou zijn geschonden en verzoeker verwijst tevens naar het Chakroun arrest.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich in zijn middel beperkt tot een feitelijke uiteenzetting en het opnieuw benoemen van de stukken die reeds werden beoordeeld door verwerende partij en daarop kritiek levert. Hij gaat hiermee kennelijk voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen en enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Hij betwist hierbij niet dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de daarin opgesomde voorgelegde stukken.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verzoeker legde ter bewijs daarvan een aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belasting voor het inkomstenjaar 2013 voor. Er werd echter geoordeeld dat dit document onvoldoende recent is om aan te tonen dat de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verder legde verzoeker een factuur van Acerta voor van 7 maart 2016, waaruit blijkt dat de referentiepersoon actief is als zelfstandige. Doch uit dit stuk blijken niet de bestaansmiddelen die de referentiepersoon verwerft uit de zelfstandige activiteit. Er wordt verder aangegeven dat er niet zomaar van kan worden uitgegaan de bestaansmiddelen van de referentiepersoon nog gelijk zijn aan die verworven in het jaar 2013.

Verzoeker legde tot slot een schrijven van Acerta, d.d. 18.03.2016, voor waaruit zou moeten blijken dat verzoeker ook actief is als zelfstandige, doch er werden geen bijkomende stukken met betrekking tot de inkomsten uit die activiteit voorgelegd.

Verzoeker gaat er klaarblijkelijk aan voorbij dat uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De plicht rust op de aanvrager om zijn dossier te vervolledigen, zodat verzoeker zijn eigen nalatigheid niet aan verwerende partij kan verwijten. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat zou verwerende partij hem bijkomende vragen had moeten stellen of hem had moeten inlichten dat er onvoldoende dienstige stukken werden overgemaakt. Uit de aanvraag (bijlage 19ter, d.d. 21 januari 2016) blijkt duidelijk welke stukken verzoeker diende over te maken: "bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen (...)". Het enige door verzoeker voorgelegde documenten waaruit de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kunnen blijken, zijnde een aanslagbiljet personenbelasting voor het inkomstenjaar 2013 werd terecht onvoldoende recent bevonden. Verder legde verzoeker geen enkel dienstig stuk voor. De beslissing werd bovendien pas op 17 juli 2016 genomen, zodat verzoeker ruimschoots te tijd had zijn aanvraag te vervolledigen en te actualiseren. Artikel 40ter of 42 van de vreemdelingenwet houden niet in dat het bestuur er toe gehouden is bijkomende stukken aan verzoeker te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn. (RvS 12 maart 2013, nummer 222.809)

Waar verzoeker verder aangeeft als zou zijn partner weldegelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en hij dienaangaande verwijst naar het aanslagbiljet van 2013, geeft verzoeker enkel zijn persoonlijke beoordeling weer, doch met die kritiek toont verzoeker niet aan als zou de besteden beslissing in strijd met artikel 40ter van de vreemdelingenwet zijn genomen.

Verzoekers betoog faalt bovendien in feite daar waar hij stelt dat verwerende partij impliciet zou erkennen dat de inkomsten voldoende zijn, nu in de bestreden beslissing enkel wordt gemotiveerd dat het aanslagbiljet personenbelasting voor het inkomstenjaar 2013 onvoldoende recent is en dat er niet zomaar van kan worden uitgegaan de bestaansmiddelen van de referentiepersoon nog gelijk zijn aan die verworven in 2013.

Waar verzoeker verder verwijst naar de richtlijn 2004/38/EG, dient te worden opgemerkt dat de Belgische gezinshereniger, die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, zich niet dienstig op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie kan beroepen. In die situatie is er immers geen aanknopng met het Unierecht. Verzoeker wenst de gezinshereniging met een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van het recht van vrij verkeer, en kan niet onder de toepassing van de richtlijn 2004/38/EG vallen. Als familielid van een Belgische onderdaan valt verzoeker evenmin onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2003/86/EG, dat tot doel heeft de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde lande die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven, in het kader waarvan het arrest Chakroun werd gevel.

Het Hof van Justitie oordeelt traditioneel dat het Unierecht niet van toepassing is op zuiver interne situaties en dat de lidstaten bevoegd zijn om te bepalen onder welke voorwaarden de familieleden van een eigen onderdaan wiens situatie geen aanknopingspunt heeft met het Unierecht, een verblijfstitel kunnen verkrijgen.¹

Het Grondwettelijk Hof bevestigde bij arrest van 26 september 2013 nr. 121/2013 dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 een zuiver interne bepaling is, die niet voortvloeit uit het Unierecht.²

Waar verzoeker tot slot stelt dat er een behoefteanalyse diende te worden uitgevoerd laat verwerende partij gelden dat artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Uit voormelde bepaling blijkt duidelijk dat verwerende partij slechts dient over te gaan tot een behoefteanalyse wanneer wordt vastgesteld dat aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de

bestaansmiddelen niet voldaan is. In casu werd echter vastgesteld, zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, dat op basis van de voorgelegde stukken niet kan worden nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voldaan. Derhalve diende, noch kon verwerende partij overgaan tot een behoefteanalyse.

Bij arrest d.d. 21 mei 2014 (nr. 124.305) oordeelde de Raad als volgt:

“2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu worden de bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen omdat er geen gegevens beschikbaar zijn waaruit actuele bestaansmiddelen blijken. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoekende partij in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (RvV, 21 mei 2014 , nr. 124.305; eigen onderlijning)

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen van artikel 40ter en 42 van de vreemdelingenwet aan te tonen.

Verwerende partij stelt daarnaast vast dat verzoeker weliswaar aanvoert dat hij de bestreden beslissing in strijd acht met het evenredigheidsbeginsel, maar dat hij met zijn beschouwingen niet aantoont dat voldaan werd aan de voorwaarden die voorzien zijn in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het is verwerende partij evenwel niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsrecht toe te kennen en de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Het louter geven dat verzoeker zich niet aan een weigeringsbeslissing verwachtte, heeft niet tot gevolg dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Eerste, derde, vierde, vijfde en zesde middel zijn ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 EVRM.

Hij stelt dat hij een relatie heeft met mevrouw G. (...) en dat hij voldoet aan artikel 40ter zoals zou blijken uit het eerste middel. Verwerende partij zou derhalve een incorrecte toepassing van de vreemdelingenwet hebben gemaakt, waardoor artikel 8 EVRM geschonden zou zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een relatie zou hebben/heeft.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken. Hij betoogt wel dat de vreemdelingenwet incorrect werd toegepast, doch slaagt er, zoals supra blijkt, niet in de door hem aangevoerde schendingen aannemelijk te maken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij geeft enkel weer dat het verderzetten van hun relatie veronderstelt dat hij in België verblijft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond."

2.3.1. De verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de Burgerschapsrichtlijn, doch hij geeft niet aan welke bepaling(en) van deze richtlijn hij geschonden acht. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de Burgerschapsrichtlijn, is het eerste middel, wat dit betreft, alleen al om die reden onontvankelijk (cf. RvS 16 oktober 2017, nr. 175.810).

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, waarbij omstandig wordt toegelicht dat er op basis van het geheel van de voorgelegde stukken "niet afdoende beoordeeld (kan) worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de wet van

15.12.1980" nu het voorgelegde aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belasting inkomstenjaar 2013 – aanslagjaar 2014 *"onvoldoende recent (is) om aan te tonen dat de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt"* en uit de voorgelegde factuur van Acerta van 7 maart 2016 blijkt *"dat de referentiepersoon op heden nog actief is als zelfstandige"*, doch dat er *"geen recente stukken (werden) voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen die de referentiepersoon verwerft uit deze zelfstandige activiteit"* en er *"niet zomaar van uitgegaan (kan) worden dat deze nog gelijk zijn aan de voorgelegde inkomsten van het jaar 2013"*. Voorts wordt overwogen dat de behoefteanalyse in dit geval overbodig is, nu er *"niet (werd) vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden in overeenstemming met art. 40ter van de wet van 15.12.1980 voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan"*. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het *"legaal verblijf in België is verstreken"*.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt voorts dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. De verzoeker voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen verder vanuit dat oogpunt worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

2.3.3.1. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

*Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.
(...)"*

De verzoeker laat in het eerste middel gelden dat zijn Belgische partner wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, dat zij een zelfstandige activiteit uitoefent en dat aan het bevoegde bestuur een "aanslagbiljet inkomsten 2013 AJ 2014" werd overgemaakt waaruit blijkt dat zijn partner een maandelijks netto inkomen van € 1.446,55 heeft, zonder dan nog rekening te houden met de belastingteruggave van € 485,82. Hij meent dat uit de bestreden beslissing impliciet blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris erkent dat deze inkomsten voldoende zijn, doch zich de vraag stelt of deze inkomsten heden ook nog worden gegenereerd, zonder hieromtrent aan de verzoeker ooit iets te hebben gevraagd. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat de bewijslast inzake het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de aanvrager van het recht op verblijf, die voldoende concrete gegevens moet aanbrengen aangaande de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt. De verwerende partij is er dan ook niet steeds toe gehouden bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken geen duidelijk zicht bieden op, in dit geval, de actuele inkomenssituatie van de Belgische partner van de verzoeker. Een dergelijke verplichting kan in ieder geval niet worden gelezen in het door de verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Aldus toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte heeft overwogen dat het "aan betrokkenen (toekomst) hun aanvraag te actualiseren". Hij maakt evenmin aannemelijk dat de gemachtigde met betrekking tot het voorgelegde aanslagbiljet voor de personenbelasting en de aanvullende belasting dat met betrekking tot het inkomstenjaar 2013 (aanslagjaar 2014) op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat dit "onvoldoende recent (is) om aan te tonen dat de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt" en dat hoewel uit de voorlegde factuur van Acerta van 7 maart 2016 "blijkt dat de referentiepersoon op heden nog actief is als zelfstandige" er "geen recente stukken (werden) voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen die de referentiepersoon verwerft uit deze zelfstandige activiteit" zodat er dan ook "niet zomaar van uitgegaan (kan) worden dat deze nog gelijk zijn aan de voorgelegde inkomsten van het jaar 2013".

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3.2. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

De verzoeker werpt in het eerste middel op dat in weerwil van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen behoefteanalyse heeft gemaakt en dat wanneer hij deze op correcte en diligente wijze zou hebben gevoerd, hij dan tot de conclusie zou zijn gekomen dat het gezin van de verzoeker wel degelijk in zijn behoeften kan voorzien.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de behoefteanalyse als volgt overwogen: "De behoefteanalyse in overeenstemming met art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden in overeenstemming met art. 40ter van de wet van 15.12.1980 voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan."

In casu is de verzoeker er evenwel niet in geslaagd om het motief van de bestreden beslissing dat niet afdoende kan worden beoordeeld of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt te weerleggen of te ontkrachten (zie *supra*, onder punt 2.3.3.1.). Bij gebrek aan (bewijs van) stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet over te gaan tot de in de artikel 42, § 1,

tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (cf. RvS 27 januari 2016, nr. 233.641). De verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat hij en zijn partner “*stukken kunnen voorleggen om aan te duiden dat zij niet ten laste vallen van de openbare overheden en zeer zeker in hun behoeften kunnen voorzien*” en dat er hieromtrent geen verdere vragen werden gesteld.

Waar de verzoeker in het vierde middel nog verwijst naar het arrest nr. 78.310 van 29 maart 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu *in casu*, in tegenstelling tot de zaak die heeft geleid tot het arrest waarnaar de verzoeker verwijst, niet kan worden vastgesteld of er aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is voldaan. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Voorts werpt de verzoeker in het vierde middel op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nagelaten heeft om een belangenafweging te maken en dat zijn belang om in België bij zijn partner te kunnen blijven levensgroot is en “*helemaal niet op(weegt) tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben*”. Hij laat evenwel na te duiden op basis van welk wetsartikel hij meent nog een dergelijke belangenafweging te mogen verwachten nadat werd vastgesteld dat hij niet aan de wettelijke voorwaarden van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet voldoet.

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. *Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat in zijn geval het tweede lid van toepassing is. In het geval van een eerste toegang tot het Rijk moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat

hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Te dezen wijst de verzoeker niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privéleven en familie- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. De verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verderzetten.

De verzoeker laat in het tweede middel gelden dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en dat de incorrecte toepassing van de Vreemdelingenwet een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Uit het voorgaande (zie *supra* punten 2.3.3.1. en 2.3.3.2.) is evenwel reeds gebleken dat de verzoeker er niet in geslaagd is aan te tonen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een foutieve toepassing heeft gemaakt van de genoemde bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker in het tweede middel aanvoert dat de banden met zijn moederland "*uiterst summier, om niet te zeggen nihil, zijn*", beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de feitenuiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker in Brazilië geboren is en de Braziliaanse nationaliteit heeft, zodat er al zeker nog banden zijn. Voorts is de verzoeker pas recent, met name op 23 december 2015, in België aangekomen, zodat niet blijkt dat de banden met België zoveel sterker zijn.

Ten slotte heeft de bestreden beslissing enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De verzoeker toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen zijn gezinsleven met zijn wettelijk geregistreerde partner dermate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (*cf.* EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking of een ernstige aantasting van de band tussen de verzoeker en zijn Belgische partner. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden. Voorts blijkt nergens uit dat de partner van de verzoeker enig beletsel ondervindt om de verzoeker te vergezellen terwijl hij terugkeert om zich in regel te stellen of om hem in Brazilië te bezoeken. De verzoeker toont een dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezinsleven met zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Dat de verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze

tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Te dezen voert de verzoeker in het derde middel aan dat *“in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor de weigering (of beëindiging) van het verblijfsrecht de Dienst Vreemdelingenzaken een evenredigheidstoets dient uit te voeren”*, doch hij laat na de concrete bronnen waarin dat wordt gesteld te specificeren. Voorts voert de verzoeker in het derde middel nog aan dat wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken vaststelt dat een voorwaarde voor gezinshereniging met een Belg niet vervuld is, zij ertoe gehouden is dit af te wegen tegen de verblijfsduur, de leeftijd, de gezondheid, de gezins-economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst, doch dit zou er op neer komen dat een verblijfsrecht *contra legem* zou kunnen worden toegekend, wat de toepassing van het evenredigheidsbeginsel niet tot gevolg mag hebben. Aldus toont de verzoeker niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tegen alle redelijkheid ingaat.

Waar de verzoeker in het derde middel nogmaals verwijst naar artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en laat gelden dat de behoefteanalyse niet werd uitgevoerd, kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 2.3.3.2., reeds werd uiteengezet.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokken vreemdeling te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en hij ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Waar de verzoeker in het vijfde middel laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet correct is in haar motivering, nu de verzoeker en de referentiepersoon wel degelijk in hun eigen onderhoud kunnen voorzien daar zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken en dat de verwerende partij niet kan voorhouden dat wanneer er niet genoeg bestaansmiddelen zijn een behoefteanalyse niet noodzakelijk is, kan nogmaals worden verwezen naar wat *supra*, onder de punten 2.3.3.1. en 2.3.3.2., reeds werd uiteengezet.

Waar de verzoeker in het vijfde middel nog verwijst naar de website www.vreemdelingenrecht.be en laat gelden dat alvorens het verblijfsrecht wordt geweigerd de Dienst Vreemdelingenzaken rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, meer bepaald met “*de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland*”, wordt erop gewezen dat een dergelijke website geen bron van recht is, zodat de verzoeker er geen rechten uit kan putten om de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te omzeilen. De verzoeker verwijst dan ook niet dienstig naar zijn inburgering en werkbereidheid.

Aldus slaagt de verzoeker er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.3.6. In zoverre de verzoeker in het vijfde middel een schending van de hoorplicht aanvoert, dient te worden benadrukt dat hij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat hij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. Het volstaat dat de verzoeker de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Er blijkt bovendien niet welk belang de verzoeker heeft bij zijn betoog, nu hij op geen enkele wijze duidt welke verduidelijkingen hij had kunnen geven die alsnog een andere beslissing hadden kunnen rechtvaardigen.

De verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de hoorplicht geschonden is.

2.3.7. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Te dezen laat de verzoeker in het zesde middel gelden dat hij steeds op een correcte en diligente wijze heeft gehandeld, dat hij binnen de vooropgestelde termijn van drie maanden alle nodige bewijsstukken heeft overgemaakt aan de gemeente, dat zijn aanvraag op geen enkel ogenblik werd geweigerd door de gemeente, maar werd doorgestuurd naar de bevoegde diensten in Brussel en dat als een “*donderslag bij heldere hemel*” hem de bestreden beslissing werd betekend. De verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of hij voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden, doch slechts kan beoordelen of de verzoeker zelf de vereiste stukken heeft aangebracht die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op zijn beurt dienen toe te laten te beoordelen of hij aan deze voorwaarden voldoet. Het gemeentebestuur kon slechts vaststellen dat er stukken werden voorgelegd ter staving van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zonder zich verder uit te spreken over de vraag of deze stukken ook effectief kunnen worden beschouwd als bewijzen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op grond waarvan aan de verzoeker een verblijf kan worden toegekend. Deze beperking van de bevoegdheid van het gemeentebestuur vloeit voort uit artikel 51, § 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit). Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken werden overgemaakt kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 51, § 1, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit, uitsluitend tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de bevoegde minister, *c.q.* staatssecretaris. Het kwam aan de verzoeker toe om alle stukken die hij nuttig achtte in het kader van deze beoordeling over te maken aan het gemeentebestuur. De verzoeker kan

dan ook niet worden gevolgd in zoverre hij van mening is dat het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel werden geschonden door het enkele feit dat het bevoegde gemeentebestuur de aanvraag doorstuurde naar de bevoegde diensten van de verwerende partij waardoor hij erop kon vertrouwen dat de door hem voorgelegde stukken zouden volstaan als bewijs. Er blijkt ook op geen enkele wijze dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zelf enige verwachting zou hebben gecreëerd bij de verzoeker dat zijn aanvraag een gunstig gevolg zou kennen. In ieder geval kan nog worden opgemerkt dat de ingeroepen beginselen niet toelaten af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F).

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Het eerste, het tweede, het derde, het vierde, het vijfde en het zesde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN